

РЕШЕНИЕ

№ 7539

гр. София, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8801** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение №974/28.6.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в частта, с която е потвърден ревизионен акт №Р-22221019008137-091-001/11.3.2021 г., с който са определени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на в размер на 11975.80 лв. ДДС лв. за данъчен период м. април 2018 г., както и 3433.34 лв. лихви за забава.

Жалбоподателят твърди, че приходният орган неправилно е приел, че е следвало да бъде начислен ДДС за закупения от него автомобил, на основание чл. 84 ЗДДС. Напротив, твърди, че е налице хипотезата на чл. 73а, ал. 1 ЗДДС, която изрично указва, че е налице право на възстановяване на ДДС, тъй като за доставката на автомобила съществува информация в счетоводството. Изпълнителният директор на дружеството е осъществявал оперативна дейност по предоставяне на консултантски услуги на територията на Европа, поради което е нормално за осъществяването на тази дейност да използва автомобил. Този автомобил е бил употребяван, като съгласно европейското законодателство е категорично, че последващо плащане на ДДС не е дължимо.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в

обжалваното решение. Претендира разноски.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Относно фактите.

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221019008137-020-001/12.12.2019 г. е възложена ревизия на [фирма], ЕИК[ЕИК] за определяне задълженията на дружеството за ДДС, вкл. за процесния данъчен период м. април 2018 г.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад /РД/ №Р-22221019008137-092-001/1.2.2021 г. Ревизията е приключила с РА №Р-22221019008137-091-001/11.3.2021 г., издаден от началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

С РА е доначислен ДДС за м. април 2018 г. на основание чл. 84 ЗДДС в размер на 12 771,57 лв., по фактура, издадена от L'AUTOMOBILE S., Италия, с VIN № IT 03888280967. Признат е ДДС за възстановяване от 795,77 лв. Установен е ДДС за внасяне от 11975,80 лв.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното дружество е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице. Представени са доказателства под опис.

Считано от 18.3.3020 г. е открита процедура по обмен на информация между компетентните органи на България и Италия, съгласно чл. 7 от Регламент на ЕС 904/2010.

За процесния данъчен период жалбоподателят е отразил в дневника за покупко-продажби протокол по чл. 117 ЗДДС с № 1/1.4.2018 г. - покупка на МПС от Италия с данъчна основа 63 857,84 лв. ДДС не е начисляван и не е палзван данчен кредит. Представена е фактура № 166/23.3.2018 г. на стойност 32650 евро за доставка на лек автомобил П. П. и извлечение от банкова сметка на дружеството за извършен на 7.11.2018 г. превод на продажната цена. Автомобилът е регистриран в КАТ на името на дружеството-жалбоподател на 3.5.2018 г.

Прието е от органите по приходите, че не са налице изключенията в чл. 70, ал. 2 ЗДДС, тъй като няма данни МПС да се използва за посочените в нормата цели, вкл. при последваща продажба; няма доказателства да е предназначено за препродажба.

При оспорването по административен ред, в оспореното решение ответникът е приел, че приложение следва да намери чл. 70, ал. 1, т. 4 ЗДДС по отношение на приспадане на данъчния кредит доколкото закупуният лек автомобил отговаря на дефиницията на § 1, т.18, изр.1-во ДР на ЗДДС.

Съгласно чл. 84 ЗДДС данъкът е изискуем от лицето, което извършва придобиването, като облагането с ДДС е в страната, където е потреблението на стоката. В процесния случай, въпреки че е издаден протокол по чл. 117 ЗДДС, този протокол е отразен в дневника за покупко-продажби без да е посочен дължимият ДДС.

Предвид така установеното съдът намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в

съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 от ДОПК, както и т.р. №5/13.12.2016г. на Върховния административен съд по т.д. №10/2016г. Актът е подписан с електронен подпис, като са представени документи, както и диск, от които се установява наличието на такъв, както и подписването на акта от издалия го орган.

Относно спазването на процесуалните правила. При служебната проверка по чл.160 ал.2 от ДОПК, съдът НЕ констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

При преценката по реда на чл. 160, ал. 1 ДОПК настоящият състав намира, че при издаване на РА са спазени материално-правните норми при издаването му.

Страните не спорят относно установената още от ревизионните органи фактическа обстановка, изложена по-горе. Спорно е по делото дали при наличието на тези факти следва да се начисли ДДС за покупката на процесния автомобил. Съдът намира оспорването на жалбоподателя за неоснователно.

В случая съдът счита, че правилно ответникът е приел, че е налице вътреобщностно придобиване /В./ по смисъла на чл. 84 ЗДДС.

Съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗДДС В. е налице, когато се придобива правото на собственост върху стока /каквато е процесният случай/....., която стока се изпраща или транспортира до територията на страната от територията на друга държава членка /в случая – от Италия до Република България/, когато доставчикът е данъчно задължено лице, което е регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка /последното не се оспорва, а и се установява от доказателствата по делото/. Установява се, че придобиването е възмодно /на стойност 32650 евро/. Не са налице изключенията на чл. 13, ал. 4 от ЗДДС

Ето защо и съдът счита, че в тежест на жалбоподателя е възникнало задължение за начисляване на данък съгласно чл.84 във връзка с чл. 86, ал. 1 от ЗДДС, като дължимият данък е следвало да се начисли от придобиващото лице с издаване на протокол по чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, който се отразява в дневника за продажбите за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем съгласно чл.63 от ЗДДС.

За правилното отразяване на издадения протокол по чл.117 от ЗДДС в дневника за покупките от значение е дали за дружеството ще е налице право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС, за закупеното транспортно средство (лек автомобил) предмет на В..

Съгласно чл. 50, ал. 1 от ЗДДС освободена е доставката на стоки или услуги:1. които са използвани изцяло за извършването на освободени доставки и на това основание не е било упражнено правото на приспадане на данъчен кредит по отношение на начисления данък при тяхното производство, придобиване или внос; 2. при производството, придобиването или вноса на които не е било налице право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 70.

Следователно е необходимо да са изпълнени кумулативно следните условия:

1. Регистрираното по ЗДДС лице да се разпорежи с произведени, закупени или придобити по друг начин от него стоки;
2. За тях да е начислен ДДС от жалбоподателя, като платец на данъка по глава осма от ЗДДС, вкл. и при осъществено В.);

3. Лицето не е приспаднало този начислен ДДС като данъчен кредит, тъй като по силата на други разпоредби от ЗДДС, не е с право на данъчен кредит.

Съгласно ал. 2 на чл. 50 от ЗДДС, алинея 1 не се прилага, когато по реда на чл.79а и 79б е упражнено право на данъчен кредит или е извършена корекция. Следователно, за прилагането на чл. 50, ал. 1, т. 2 от ЗДДС лицето следва да е начислило ДДС при осъществено В. по реда на чл. 13 от ЗДДС, а по отношение на правото на приспадане на данъчен кредит при придобиването на описаните транспортни средства, следва да е била налице някоя от хипотезите на чл. 70 от ЗДДС за тях. В алинея 1 от чл. 70 се предвиждат няколко изключения, сред които т. 4. е придобит или внесен лек автомобил. Процесният случай е именно такъв.

Същевременно не се установява, а и не се твърди в жалбата, наличието на хипотезите, при които не се прилага ограничението на правото на приспадане на данъчен кредит за придобит или внесен лек автомобил, предвидени в чл. 70, ал. 2 от ЗДДС:

1. когато превозното средство се използва единствено за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на МПС, включително при последващата им продажба;

2. когато лекият автомобил е предназначен единствено за препродажба (търговски наличности);

3. когато една от посочените дейности е основна.

Доколкото не се установява, а се твърди /като твърденията доколкото съдържат неизгодни за жалбоподателя факти, следва да се приемат като доказателство/, че лекият автомобил не е използван за дейностите или доставките по чл. 70, ал. 2 от ЗДДС /в случая – се сочи, че ще се използва от изпълнителния директор за осъществяване на консултантската му дейност/, то за правото на приспадане на данъчен кредит е налице ограничението по чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС и следователно е приложима чл. 50, ал. 1, т. 2 от ЗДДС./

За пълнота, следва да се отбележи, че не е основателно твърдението на жалбоподателя за приложимостта на чл. 73а ЗДДС. Посочената норма предвижда възможността да се ползва данъчен кредит в случай, че получателят по доставката, данъкът по която е изискуем от него, не е издал и/или не разполага с документ по чл. 71, т. 2, 4, 5 и 10, но не и когато са налице предпоставките на посочената норма, както и когато не са спазени изискванията на чл. 72 ЗДДС – хипотези, в които не попада процесната фактическа обстановка.

Ето защо съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли.

По разноските. На основание чл. 161 ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредбата за адвокатските възнаграждения жалбоподателят дължи на ответника юрисконсултско възнаграждение, съответно на обжалвания интерес /15409,14 лв./, което възнаграждение следва да се изчисли в размер на 992,27 лв.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение №974/28.6.2021 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в частта, с която е

потвърден ревизионен акт №Р-22221019008137-091-001/11.3.2021 г., с който са определени задължения по Закона за данък върху добавената стойност в размер на 11975.80 лв. ДДС лв. за данъчен период м. април 2018 г., както и 3433.34 лв. лихви за забава.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП сумата от 1813,90 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

При подаване на касационна жалба, същата следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 123,27 лв. При невнасяне на дължимата държавна такса жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: